

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 182/2026
24.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ивице Радоњића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину 1К 12/24 од 08.08.2025. године и Вишег суда у Неготину 2Кж1. 32/25 од 28.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ивице Радоњића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину 1К 12/24 од 08.08.2025. године и Вишег суда у Неготину 2Кж1. 32/25 од 28.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину 1К 12/24 од 08.08.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Неготину 2Кж1. 32/25 од 28.11.2025. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Ивице Радоњића, а пресуда Основног суда у Неготину 1К 12/24 од 08.08.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Ивица Радоњић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда одредаба тог законика из члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом (другостепеним судом).

Бранилац окривљеног АА – адвокат Ивица Радоњић у поднетом захтеву за заштиту законитости не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ у захтеву указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену оцену исказа оштећене ББ испитане у својству сведока, као и сведока ВВ, налазећи да наведени искази немају било какву доказну вредност пред било којим судом и било којим већем. Поред изнетог, на повреду закона из члана 440. ЗКП бранилац окривљеног указује и наводима да не постоји доказ у погледу постојања наводних повреда код оштећене, њиховог настанка баш конкретном приликом и квалификације самих телесних повреда. Образлажући чињенице везане за врсту, тежину и механизам настанка телесних повреда код оштећене, бранилац указује и да непостојање егзактне квалификације повреда (али и осталих података о наводним „повредама“) представља и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП – недостатак разлога о одлучним чињеницама који су морале бити предмет доказивања, те нејасност и противречност изнетих разлога.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца, то је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић